

saadant Arbejde vistnok i højere Grad end nogen anden Mand i Landet, en Mand, der med Bidskabsmandens Sporians har haft Evne til at opdage, hvad der skjuler sig i de mange litterære og personlige Hentydninger, Baggens Bøger vrimsle af, saaledes at en Udgave som denne i Virkeligheden vil genspøde Baggens i den danske Læseverdens Interesse. Alligevel har det vist sig, at, efter at 3 Bind nu ere udkomne, er det umuligt at faa flere ud. For at man kan faa en Forestilling om, under hvor vanskelige Vilkaar der paa et saadant Omraade arbejdes, skal jeg meddele, at det 3dje Bind, som indeholder den sidste Halvdel af Baggens Rimbreve, er solgt i 86 Eksemplarer, og at Forlæggeren har over 1,000 Kroners Underfund paa denne ene Del af Bogen, og det uagtet Bogen, som sagt, er et Mesterværk af Udgiveromhu og i alle Maader svarer til sit Formaal.

Det forekommer mig, at her er en Opgave, som man kunde sige ikke er Staten fjern eller fremmed, den at sikre, at der dog foreligger Udgaver af vore klassiske Forfattere, som man kan vise hen til, naar man vil studere dem i en Form, som kan staa Maal med Tidens litterære Fordringer. Ege som det er mærkeligt, at der overhovedet ikke eksisterer nogen som helst samlet Udgave af en Forfatter som Holberg, saaledes gælder noget lignende om de andre klassiske Forfattere, jeg har nævnt. Jeg skal ikke foreslaa nogen bestemt Løsning af Opgaven, men blot henlede Opmærksomheden paa, om det ikke skulde være muligt gennem Finansloven eller ad anden Vej at fremhjelpe en betydningsfuld Virksomhed, der arbejder under saa trange Naar.

Jeg tror, der vilde være bundet en Ting til, hvis noget saadant kunde tænkes ordnet — og jeg tror det maa kunne ordnes uden stor Udgift for det offentlige —, nemlig dette, at man fik nogen større Garanti for, hvorledes Sigt besørjes. Nu er det mange Gange saaledes, at vore store Forfattere optrykkes rent haandværksmæssigt, uden at der engang staar noget Udgivernavn paa Titelbladet, som peger paa et Ansvar, uden at man faar Indtrykket af, at nogen anden end en rent underordnet Arbejdskraft f. Eks. har læst den Korrektur, som er saa nødvendig, naar Bøger af litterær Værdi skulle udgives. Jeg har i

den senere Tid ligget i en ny Udgave af forskellige af Søren Kierkegaards Skrifter; man møder der saadanne Ting som „Ariens Tæst“ i Stedet for „Ariens Tæst“, den „mytiske Page“ er bleven til den „mytiske Page“, latinske Ord ere forvandlede, „et cætera“ er blevet til „et cætera“, „principiis obsta“ til „principiis obta“, og saaledes vrimsler det af Fejl, som en nogenlunde litterærdannet Personlighed straks vilde se. Det vilde være virkeligt, om virkelig vort klassiske Litteratur skulde synke ned til et rent Lavmaal af litterær Omhu, sørgeligt for de Kræfter, som ere satte ind paa at skabe saadanne Værker, og sørgeligt for det Folk, som sætter en Værdi i at hædre sine store Forfattere og skaffe dem Udbredelse i en Form, i hvilken deres Fortrin ere i Stand til at gøre sig gældende paa tilbørlig Maade. — Jeg mener, det vilde kunne naas, hvis det offentlige paa en eller anden Maade kunde faa Haand i Hænde med Sigt, hvor det viser sig nødvendigt. For dette Mærks Bedkommende skal jeg da henlede Opmærksomheden paa, at fjerde Bind af Baggens Værker ligger færdig til Udgivelse, men ikke er i Stand til at komme ud saa at sige af Mangel paa Luft og Vejr.

Bed de almindelige politiske Betragtninger, der ere komne til Orde her under Forhandlingerne, skal jeg ikke dvæle synderligt; særlig ogsaa af den Grund, at jeg har samme Opfattelse som den, der er bleven udtalt fra forskellige Sider, at medens det ganske vist er saa at sige en Naturnødvendighed for os under alt det Rigsdagsarbejde, der gøres, at fastholde Tanken om, at først en sikret forfatningsmæssig Tilstand giver Garantier for Fremtidens rolige Udvikling, saa er Vejen, ad hvilken der i dette Øjeblik maa arbejdes hen til et saadant sikkert Grundlag for vort politiske Liv, en dygtig Behandling og en tilfredsstillende Ordning af de reelle Livsforhold, saaledes som det er kommet frem som Program fra Flertallet her i Salen. Det er altsaa ikke, fordi jeg mener man kan je bort fra den konstitutionelle Fordring eller i den Mening kan lade sig være lige, at jeg slutter mig til Tanken om, at Reformpolitikken er den Vej, man skal gaa, men fordi jeg mener, at netop i dette Øjeblik vil, rent taktisk set, det kraftige Arbejde for Gennemførelsen af Reformen, der sikre Udviklingen her i Landet og frem-